

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115215944
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6115215944.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne Bc. C. P., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom P., H. XXX/X, právne zastúpenej Advokátska kancelária - JUDr. Alexandra Skybová, s. r. o., so sídlom Záhradnícka 46, Bratislava, IČO: 50 767 526, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, IČO: 42 499 500, o určenie neplatnosti skončenia okamžitého pracovného pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Cpr/4/2015-389 z 16. júla 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu č. k. 13Cpr/4/2015 - 389 zo dňa 16. 07. 2020 vo výroku, ktorým rozhodol, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznáva (štvrtý výrok) z r u š u j e a vec v tomto rozsahu v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd v Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 6 502,25 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok). Vo zvyšnej časti konanie zastavil (druhý výrok). Zároveň vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného a určil, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer skončil dňom 20. 05. 2016 (tretí výrok). O trovách konania rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (štvrtý výrok).

2. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenie pracovného pomeru u žalovaného a náhrady mzdy. Medzitýmnym rozsudkom zo dňa 23. 11. 2017 č. k. 13Cpr/4/2015 - 246, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12CoPr/5/2018 - 315 zo dňa 30. 05. 2019 nadobudol právoplatnosť dňa 03. 07. 2019 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným dané žalobkyni listom zo dňa 19. 06. 2015 je neplatné. Ďalej sa žalobkyňa sa domáhala náhrady mzdy za obdobie od 13. 07. 2015 do 13. 04. 2016, teda 9 mesiacov, kedy jej bolo znemožnené pracovať, pričom jej priemerný mesačný zárobok bol vo výške 722,50 Eur, čo za 9 mesiacov predstavovalo sumu 6 502,25 Eur. Vo zvyšnej časti pokiaľ žiadala náhradu mzdy do času, kedy jej bude umožnené pracovať, alebo do vydania rozhodnutia, zobrala žalobu späť a žiadala konanie zastaviť. Žalovaný podaním zo dňa 06. 11. 2019 žiadal, aby súd prvej inštancie určil, že od neho ako zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnával žalobkyňu s tým, že pracovný pomer skončil dňom právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. BB4T49/2015 zo dňa 31. 03. 2016.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 3 ods. 1 písm. b), § 3 ods. 2, 3, § 29 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Mal preukázané, že

medzitýmnym rozsudkom došlo k určaniu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ďalej dospel k záveru, že funkčný plat žalobkyne predstavoval sumu 722,50 Eur, čo zároveň považoval za priemerný zárobok na pracovnoprávne účely. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáhala priznania náhrady mzdy za obdobie od 13. 07. 2015 do 13. 04. 2016, považoval jej nárok na zaplatenie sumy vo výške 6 502,25 Eur za dôvodný. Nakoľko sa žalobkyňa pôvodne domáhala náhrady mzdy za obdobie od 13. 07. 2018 až do dňa skončenia pracovného pomeru, pričom následne sa domáhala náhrady mzdy za obdobie od 13. 07. 2015 do 13. 04. 2016 a vo zvyšnej časti zobrala svoju žalobu späť, súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 145 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie v danej časti zastavil. Zároveň vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného o určenie, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnával s tým, že pracovný pomer skončil dňom 20. 05. 2016. Uvedené mal preukázané právoplatnosťou rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorým bola žalobkyňa právoplatne odsúdená, čím prestala spĺňať predpoklady na výkon práce vo verejnom záujme.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a to z dôvodu, že považoval nárok žalobkyne v jej časti uplatnený za čiastočný úspech, pričom žalovaný bol tak isto čiastočne úspešný v vzájomnej žalobe. Preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie konkrétne proti výroku o trovách a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku zmenil tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť jej trovy konania vo výške 100 %.

6. Odvolanie odôvodnila odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/, CSP. Vytýkala prvoinštančnému súdu, že nepovažoval jej plný úspech vo veci a to vzhľadom na zhodu výroku meritorného rozhodnutia so žalobným petitom, ktorý bol naposledy menený. Podľa nej nešlo o vzájomnú žalobu žalovaného o určenie, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby ju naďalej zamestnával podľa § 147 CSP, pričom ani rozhodnutie o danom návrhu nespôsobilo žiadne obmedzenie jej nároku. Výrok rozhodnutia sa doslova zhoduje s jej žalobným petitom. Preto ak by súd prvej inštancie riadne vyhodnotil pomer úspechu vo veci v súlade so závermi o čiastočnom späťvzati žaloby a jeho dopadu na jej úspech v spore, by bol žalovaný povinný jej nahradiť minimálne 76 % trov.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 CSP, preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), preskúmal vec podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených odvolaním podľa § 380 ods. 1, 2 CSP, v spojení s § 381 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v štvrtom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v danom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou pôvodne domáhala, aby okresný súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyňou listom zo dňa 19. 06. 2015 je neplatné, tiež náhrady mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku za obdobie od 13. 07. 2015 až do dňa skončenia pracovného pomeru a náhrady trov konania. Následne s ohľadom na uloženú povinnosť zo strany súdu prvej inštancie podaním zo dňa 27. 01. 2016 upresnila petit týkajúci sa náhrady mzdy tak,

že žiadala žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 722,50 Eur mesačne brutto za obdobie od 13. 07. 2015 až do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci, alebo do času rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

14. Prvoinštančný súd medzitýmnym rozsudkom č. k. 13Cpr/4/2015 - 246 zo dňa 23. 11. 2017 rozhodol o základe veci tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobkyni je neplatné. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že o nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru rozhodne spolu s nárokom na náhradu trov konania po právoplatnosti rozhodnutia. Odvolací súd medzitýmny rozsudok okresného súdu potvrdil. Predmetom konania bol ďalej nárok žalobkyne na náhradu mzdy ako aj rozhodnutie o trovách konania. Po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku sa žalovaný domáhal vzájomnou žalobou podľa § 147 ods. 1 CSP určenia, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnankyňu ďalej zamestnával a pracovný pomer skončil dňom právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB 4T 49/2015 zo dňa 31. 03. 2016. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 05. 11. 2019 zobrala žalobu v časti späť s tým, že sa domáhala náhrady mzdy za obdobie od 13. 07. 2015 do 13. 04. 2016 vo výške 6 502,25 Eur a vo zvyšnej časti zobral žalobcu späť. Preto súd prvej inštancie vyhovel zvyšnej časti žaloby a priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške 6 502,25 Eur a vo zvyšnej časti konanie vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby zastavil. Zároveň vyhovel vzájomnej žalobe žalovaného, pričom stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

15. Odvolací súd uvádza, že právna úprava v CSP upravuje striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd v zásade vychádza len z procesného úspechu strán v spore a priznáva či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu, či neúspechu príslušnej strany sporu. Určitú modifikáciu pomerne striktného aplikovania pomeru úspechu či neúspechu strán sporu umožňuje súdu len ustanovenie § 257 CSP, ktoré súdu umožňuje výnimočne nepriznať náhradu trov konania inak (sčasti alebo úplne) úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súdy sú povinné vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania.

16. Zásada úspechu vo veci je doplnená o zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP). Z predmetnej zásady vyplýva, že v prípade, ak strana zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Rovnako ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak nevznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane. Procesné zavinenie je potrebné vnímať výlučne z procesného hľadiska. Konanie môže byť zastavené z rôznych procesných dôvodov, napr. z dôvodu späťvzatia žaloby (§ 145 CSP) alebo z dôvodu neodstrániteľného nedostatku podmienky konania (§ 161 ods. 1 CSP) a pod..

17. V posudzovanej veci súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, ak stranám nepriznal náhradu trov konania z dôvodu čiastočného úspechu strán sporu podľa § 255 ods. 2 CSP v nimi uplatnených nárokoch. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že predmetom konania bola nielen žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy, ale aj vzájomná žaloba žalovaného s nárokom podľa § 79 ods. 1 ZP. Predmetom konania bol na jednej strane nárok žalobkyne na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrada mzdy a na druhej strane nárok žalovaného o určenie, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby naďalej žalobkyňu zamestnával. Súd prvej inštancie nielenže nesprávne právne posúdil nárok na náhradu trov konania strán sporu ako ich vzájomný čiastočný úspech, ale zároveň aj nesprávne spojil rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania žalobkyne a žalovaného do jedného výroku. V predmetnej veci mal súd prvej inštancie výrok o trovách konania posudzovať v zmysle zásady úspechu resp. neúspechu a to samostatne vo vzťahu k žalobe žalobkyne voči žalovanému a následne samostatným výrokom mal rozhodnúť aj o nároku žalovaného na náhradu trov konania vo vzťahu k jeho vzájomnej žalobe. Pri rozhodovaní o trovách konania však mal posúdiť samostatný úspech žalobkyne, nakoľko táto bola úspešná v základe veci týkajúcej sa určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie medzitýmnym rozsudkom. Zároveň bola úspešná aj ohľadne nároku na náhradu mzdy. Povinnosťou súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania bolo zohľadniť aj to, že došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby vo vzťahu k nároku žalobkyne na náhradu mzdy. V tejto časti mal súd prvej inštancie postupovať podľa § 256 ods. 1 CSP a v rozhodnutí odôvodniť, či čiastočné

späťvzatie žaloby a následné zastavenie konania v predmetnej časti zapríčinila procesne žalobkyňa alebo žalovaný. V prípade, ak zastavenie konania v prevyšujúcej časti procesne zapríčinila žalobkyňa, tak bolo potrebné vymedziť mieru úspechu žalobkyne vzhľadom na čiastočné zastavenie konania spolu s rozhodnutím o merite veci. Následne mal súd prvej inštancie samostatným výrokom rozhodnúť aj o nároku žalovaného na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe, ktorej súd prvej inštancie vyhovel.

18. Preto odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý štvrtý výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania.

19. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť samostatnými výrokmi o nároku žalobkyne na náhradu trov konania vo vzťahu k nej uplatnených nárokov podľa zásady úspechu, pričom zohľadní aj tú skutočnosť, že v spore došlo k zastaveniu konania vo zvyšnej časti, preto zároveň posúdi procesné zavinenie, ktoré viedlo k zastaveniu konania danej časti. Zároveň samostatne posúdi aj nárok žalovaného na náhradu trov konania vo vzťahu k jeho vzájomnej žalobe, o ktorom rozhodne samostatným výrokom a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní, tak aby bolo preskúmateľné a splňalo atribúty riadneho rozhodnutia.

20. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

22. Odvolaním nenapadnutý prvý, druhý a tretí výrok rozsudku okresného súdu zostali nedotknuté (§ 367 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).